

Resolució 668/2020, de 19 de novembre**Número d'expedient de la reclamació:** 554/2020**Administració reclamada:** Universitat de Barcelona**Informació reclamada:** Resultats acadèmics d'un fill major d'edat.**Sentit de la Resolució:** Estimació

Resum: L'LTAIPBG modula el dret d'accés a informació pública que contingui dades personals en funció dels tres tipus següents de dades: dades personals especialment protegides (les de l'article 23 LTAIPBG, a les quals no es pot donar accés, i que són les relatives a la ideologia, l'afiliació sindical, la religió, les creences, l'origen racial, la salut, la vida sexual i a la comissió d'infraccions); dades personals merament identificatives relacionades amb el funcionament i l'organització de l'Administració, a les quals com a principi general és procedent donar-hi accés (article 24.1 LTAIPBG); i la resta de dades personals, en relació amb les quals l'article 24.2 LTAIPBG estableix que "es pot donar accés a la informació, amb la prèvia ponderació raonada de l'interès públic en la divulgació i els drets de les persones afectades". A la vista del que s'acaba de dir, està clar que l'accés a les dades acadèmiques sol·licitades s'ha de regir per allò establert per l'article 24.2 LTAIPBG, és a dir: aquesta Llei autoritza accedir-hi, després de ponderar els interessos en joc. En la ponderació requerida per l'article 24.2 LTAIPBG s'ha de tenir especialment en compte que l'interès públic inherent a l'accés a la informació pública s'hi ha d'afegir, en aquest cas, el dret constitucional d'accés a la tutela judicial efectiva, que té un especial vigor i reforça el dret d'accés exercit, relacionat amb la legítima pretensió de la persona reclamant de promoure la revisió de la sentència judicial que l'obliga a contribuir significativament a les despeses universitàries del fill, en cas que no n'obtingui un rendiment regular, de conformitat amb l'article 237-1 del Codi Civil català. En aplicació d'aquestes consideracions, és evident que si hom té en compte la finalitat de l'accés (que és l'únic criteri de ponderació de l'article 24.2 LTAIPBG aplicable al cas), el dret a la informació sol·licitada esdevé reforçat pel fet que és necessària perquè la persona reclamant pugui exercir el seu dret a la tutela judicial efectiva, en relació amb la possibilitat d'instar la revisió d'una sentència judicial que perjudica els seus drets i interessos. L'oposició indicada no té efectes impeditius de l'accés sol·licitat, perquè les sol·licituds d'accés a la informació pública s'han de resoldre d'acord amb les determinacions legals i no en funció de les manifestacions de voluntat de les terceres persones afectades, que només poden ser determinants per autoritzar l'accés a les seves dades personals especialment protegides, que no és el cas.

Paraules clau: Universitats. Notes. Rendiment acadèmic. Reclamació contra desestimació. Derivació. Dades personals. Dret de defensa. Tutela judicial efectiva. Ponderació.

Ponent: Josep Mir Bagó

Antecedents

1. El 2 d'octubre de 2020 entra a la GAIP la Reclamació 554/2020, presentada mitjançant representació lletrada contra la Universitat de Barcelona, en relació amb la sol·licitud indicada a l'antecedent següent. La persona reclamant no sol·licita el procediment de

mediació previst a l'article 42 de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIPBG) i regulat pels articles 36 a 41 del Reglament de la GAIP, aprovat pel Decret 111/2017, de 18 de juliol (RGAIP).

2. El 13 de juliol de 2019 la persona reclamant demana a la Universitat de Barcelona (UB) informació sobre els resultats obtinguts pel seu fill el curs 2018-2019 i tenir coneixement de tots els exàmens als quals el seu fill no s'ha presentat. Fonamenta la sol·licitud en el fet que el fill és econòmicament depenent de la persona reclamant (li paga una pensió mensual de 250 € i el 60 per cent de les seves despeses acadèmiques, per resolució judicial) i que vol saber l'aprofitament que en fa, eventualment als efectes de demanar la revisió de la sentència de divorci. Invoca l'informe 2018-0036 del Gabinet Jurídic de l'AEPD, que adjunta, que conclou que una petició com aquesta s'ha d'examinar cas per cas, tot valorant l'interès legítim de qui formula la sol·licitud, la seva finalitat i si ha de prevaldre l'interès legítim del sol·licitant o els drets i llibertats de la persona afectada, que hauria de ser consultada, als efectes que pugui exercir el seu dret d'oposició.
3. El 12 de juny de 2020 la Facultat de Psicologia (UB) contesta la sol·licitud anterior tot indicant que el fill afectat s'oposa a què es facilitin notes seves a la persona reclamant. Informa que és criteri sostingut de la Secretaria General de la Universitat atendre les peticions de notes dels progenitors únicament si compten amb la conformitat dels fills alumnes. I conclou que aquest és un conflicte d'interessos entre les parts i que la Universitat no pot intervenir-hi.
4. El 13 de juliol de 2020 la persona reclamant demana a l'AEPD que comuniqui a la Facultat de Psicologia de l'UB que incompleix la legislació de protecció de dades i la requereixi a lliurar-li les notes del seu fill. Fonamenta aquesta petició en l'interès legítim que li proporciona el fet que el seu fill depengui econòmicament de la persona reclamant, en què aquesta informació és necessària per valorar l'aprofitament del seu fill i una eventual petició de revisió de la sentència de divorci i en que el seu interès legítim ha de prevaldre sobre els drets i llibertats del seu fill, al qual cal donar audiència, però no es pot negar a què el pare obtingui la informació sol·licitada perquè contribueix econòmicament al seu sosteniment i a la seva educació.
5. L'11 d'agost de 2020 l'AEPD deriva la reclamació indicada al fonament jurídic anterior a l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades (APDCAT).
6. El 30 de setembre de 2020 l'APDCAT deriva la reclamació a la GAIP, perquè considera que no és una reclamació d'accés a les pròpies dades, regulada per la legislació de protecció de dades, sinó que demana dades d'una tercera persona, de manera que es tractaria d'una reclamació en matèria del dret d'accés a la informació pública, de la qual n'és competent la GAIP.

7. El 2 d'octubre de 2020 la GAIP rep la Reclamació, que reitera els arguments indicats a l'antecedent 2.
8. El 7 d'octubre de 2020 la GAIP admet provisionalment la Reclamació, informa a la persona reclamant sobre els aspectes més rellevants de la seva tramitació i de la posició jurídica que ostenta com a persona interessada, de conformitat amb la legislació de procediment administratiu i la de transparència i accés a la informació pública. Li demana especialment que informi a la GAIP immediatament de les comunicacions que rebí de l'Administració reclamada relatives a la informació pública sol·licitada, mentre duri la Reclamació.
9. El 7 d'octubre de 2020 la GAIP comunica la Reclamació a la Universitat de Barcelona i li requereix que, dins del termini de quinze dies establert per l'article 33.4 RGAIP, li trameti un informe sobre ella, així com també còpia de l'expedient de la sol·licitud d'informació de la que deriva i, en general, dels antecedents que puguin ser rellevants per resoldre la Reclamació.
10. El 15 d'octubre de 2020 la GAIP cursa el trasllat de la Reclamació a la tercera persona afectada (el fill de la persona reclamant), que la rebutja el 26 del mateix mes.
11. El 15 d'octubre de 2020, vist que la informació sol·licitada afecta el dret de protecció de dades personals de terceres persones, la GAIP sol·licita l'informe de l'APDCAT previst per l'article 42 LTAIPBG.
12. El 15 d'octubre de 2020 la GAIP informa les parts de l'ampliació i suspensió dels terminis de tramitació de la Reclamació, a causa del seu trasllat a la tercera persona afectada i de la petició d'informe a l'APDCAT.
13. El 3 de novembre de 2020 la GAIP rep l'informe de la Universitat. Indica que la sol·licitud objecte de la Reclamació havia estat objecte de recurs d'alçada presentat per la persona reclamant, que no ha estat resolt pel Rector fins el 30 d'octubre de 2020 (en el sentit de confirmar la resolució impugnada, pels mateixos motius indicats a l'antecedent 3). Indica que la persona reclamant hauria presentat en la mateixa data dues vies de revisió diferents amb el mateix objecte: el recurs d'alçada i la reclamació a l'Agència Espanyola de Protecció de Dades Personals, que acabaria derivant en aquesta Reclamació. Facilita les dades de contacte de la tercera persona afectada. Acredita que el fill s'ha oposat al lliurament de les dades acadèmiques sol·licitades, tot fent constar que el seu pare no està fent cap tipus de pagament i que el que persegueix és evadir els efectes de la sentència.
14. El 4 de novembre de 2020 la GAIP rep l'informe de l'APDCAT. Considera que la informació sol·licitada és informació pública, atès el concepte definit per l'article 2.b LTAIPBG, a la que per tant l'article 18.1 de la mateixa Llei en declara el dret d'accés. Aquest dret pot ser limitat per protegir les dades personals afectades, d'acord amb el previst per l'article 24.2

LTAIPBG, és a dir, prèvia ponderació del dret d'accés amb el de protecció de les dades personals afectades. En aquest cas l'informe considera que el dret d'accés de la persona reclamant és reforçat pel fet que la sol·licitud és necessària per exercir el dret de defensa, perquè la seva obligació de contribuir al sosteniment del seu fill pot ser revisada judicialment si no manté un rendiment regular en els seus estudis per causes que li siguin imputables (article 237-1 del Codi Civil català). També té en compte que les pretensions de la persona reclamant estan acotades a les dades necessàries per valorar l'aprofitament acadèmic del fill. En aquestes circumstàncies, la denegació de la informació sol·licitada podria obstaculitzar el dret de la persona reclamant a la tutela judicial efectiva, que necessita aquesta prova documental per poder presentar una demanda de modificació de mesures. Per una altra banda, també argumenta que l'accés sol·licitat no suposaria un perjudici greu per al fill afectat, en matèria de protecció de dades, perquè tot i ser major d'edat es troba en una situació de dependència econòmica del seu pare. L'informe conclou que la legislació de protecció de dades no impedeix l'accés sol·licitat perquè ha de prevaldre el dret a la tutela judicial efectiva.

Fonaments jurídics

1. Competència de la GAIP i contingut i abast generals del dret d'accés a la informació pública

L'article 39.1 LTAIPBG estableix que "Les resolucions expresses o presumptes en matèria d'accés a la informació pública i, si escau, les que resolguin el recurs de reposició poden ésser objecte de reclamació gratuïta i voluntària davant la Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública, encarregada de vetllar pel compliment i les garanties del dret d'accés a la informació pública que regula aquest títol". L'article 29 RGAIP desenvolupa aquest precepte i concreta que també poden ser objecte de reclamació davant la GAIP les comunicacions que substitueixin les resolucions i l'incompliment material del dret d'accés, quan aquest ha estat reconegut expressament o presumpta. D'acord amb aquests preceptes, la GAIP és competent per tramitar i resoldre aquesta Reclamació, ja que es pot interpretar que deriva d'una sol·licitud d'informació pública.

Així mateix, la GAIP també és competent per resoldre aquest procediment, en atenció a la naturalesa jurídica de l'Administració afectada, la Universitat de Barcelona. Així ho va establir el fonament jurídic 1 de la Resolució 17/2015, de 23 de desembre, que es reproduïx tot seguit: "Una primera qüestió que cal aclarir per resoldre la present reclamació, que ha estat presentada contra la Universitat de Barcelona i malgrat que aquesta no ho al·legui, és la de la competència de la GAIP sobre les universitats públiques de Catalunya. L'article 3.1.c) de la Llei

19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIP), estableix expressament que aquesta llei és aplicable a les universitats públiques de Catalunya. Tanmateix, del tenor literal dels articles 73 i 74 LTAIP se'n podria deduir que la garantia de la reclamació davant de la GAIP en relació amb sol·licituds d'accés a la informació pública a les universitats públiques de Catalunya resta condicionada a què així ho estableixin per conveni les universitats interessades i la GAIP. Aquests dos preceptes regulen el règim de garanties aplicable a organismes i entitats públiques tan diversos com les entitats de dret públic, els consorcis, les societats i fundacions públiques, les universitats públiques, les corporacions de dret públic, les autoritats administratives independents i les institucions del capítol V del títol II de l'Estatut d'autonomia.

És precisament en relació amb aquests òrgans estatutaris (singularment el Consell de Garanties Estatutàries, el Síndic de Greuges i la Sindicatura de Comptes) que es pot posar en qüestió la possibilitat de recórrer les seves decisions en matèria d'accés a la informació pública davant de la GAIP, atès que l'article 23.2 i la Disposició addicional 4a.1 de la Llei 19/2013, de 9 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIP estatal), que té caràcter bàsic, estableixen que contra les resolucions dictades per, entre altres, les institucions autonòmiques anàlogues al Defensor del Poble, Tribunal de Comptes i Consell d'Estat, només es pot plantejar recurs contenciós administratiu directe. Davant d'aquesta disposició de la llei bàsica, que obeeix a la finalitat comprensible de respectar l'autonomia d'aquestes institucions de naturalesa jurídica especial i caràcter independent, té sentit la previsió del legislador català d'un conveni entre l'organisme estatutari afectat i la GAIP per poder estendre una via de garantia del dret d'accés, com és la reclamació davant de la GAIP, que d'altra manera es podria entendre impedita per imperatiu de la legislació estatal. En aquests casos, condicionar a un conveni previ la via de la reclamació davant de la GAIP, a més de respectar l'autonomia de les institucions estatutàries indicades, satisfent d'aquesta manera les finalitats que en aquest punt té la legislació bàsica, suposa també una ampliació de les garanties del dret d'accés a la informació pública feta per la llei catalana, en comparació amb les limitacions establertes per la legislació estatal, i és precisament aquesta ampliació dels drets de la ciutadania d'accés a la informació pública el que donaria legitimitat a la innovació efectuada per la llei autonòmica. En aquest sentit, la via del conveni de l'article 74.3 LTAIP ha servit de base perquè l'article 215.2 del Reglament del Parlament de Catalunya prevegi un conveni amb la GAIP per tal de poder reclamar a aquesta amb motiu de sol·licituds d'informació adreçades a la Cambra legislativa catalana, ampliant d'aquesta manera les garanties establertes per l'article 23.2 i la Disposició addicional 4a.1 de l'LTAIP estatal.

A diferència del que passa amb els organismes citats al paràgraf anterior, la llei bàsica de transparència no conté cap limitació que pugui afectar l'aplicació de la garantia de la reclamació davant de la GAIP a les sol·licituds d'informació a universitats públiques, autoritats

administratives independents i corporacions de dret públic; així les coses, la possibilitat que la llei catalana pugui condicionar la garantia de la reclamació a la GAIP a un conveni previ amb aquestes entitats suposaria una restricció de les garanties establertes a favor del dret d'accés per part de la legislació bàsica de transparència (en la mesura que el dret a reclamar, amb caràcter gratuït, davant d'una autoritat independent com la GAIP és una garantia evident del dret d'accés), cosa que, de ben segur, no pot haver estat la intenció del legislador català, ja que, segons es desprèn dels debats parlamentaris, el seu capteniment era més aviat el contrari: reforçar i ampliar el dret d'accés, respecte dels mínims garantits per la legislació bàsica.

Cal entendre, per tant, que el condicionament fet per l'article 74.3 LTAIPBG de la via de la reclamació davant la GAIP a un conveni previ afecta només a les institucions de la Generalitat previstes al Capítol V del Títol II de l'Estatut d'Autonomia. Això no treu, naturalment, que la GAIP pugui subscriure convenis per concretar un marc estable de relació i col·laboració, en benefici del dret d'accés a la informació pública, amb les universitats o qualsevol altre òrgan subjecte a les reclamacions davant d'aquesta Comissió de Garantia.

Es pot concloure, doncs, que la legislació de transparència atorga a la GAIP competència sobre reclamacions en relació amb sol·licituds d'accés a la informació pública adreçades a universitats públiques, a autoritats administratives independents o a corporacions de dret públic de Catalunya, com és la del cas que ara ens ocupa".

L'article 2.c LTAIPBG defineix el dret d'accés a la informació pública com "el dret subjectiu que es reconeix a les persones per a sol·licitar i obtenir la informació pública, en els termes i les condicions regulats per aquesta llei". Per la seva banda, l'apartat b del mateix precepte defineix la informació pública com "la informació elaborada per l'Administració i la que aquesta té en el seu poder com a conseqüència de la seva activitat o de l'exercici de les seves funcions, inclosa la que li subministren els altres subjectes obligats d'acord amb el que estableix aquesta llei".

Segons l'article 18.1 LTAIPBG, "Les persones tenen el dret d'accedir a la informació pública, a què fa referència l'article 2.b, a títol individual o en nom i representació de qualsevol persona jurídica legalment constituïda". I l'article 20.1 de la mateixa llei afegeix que "El dret d'accés a la informació pública es garanteix a totes les persones, d'acord amb el que estableix aquesta llei. El dret d'accés a la informació pública només pot ésser denegat o restringit per les causes expressament establertes per les lleis".

Així mateix, els apartats 2 i 3 de l'article 20 LTAIPBG estableixen els següents requisits i criteris per a l'aplicació dels límits legals al dret d'accés a la informació pública: "2. Les limitacions legals al dret d'accés a la informació pública han d'ésser aplicades d'acord amb llur finalitat, tenint en compte les circumstàncies de cada cas concret, s'han d'interpretar sempre restrictivament en benefici d'aquest dret i no es poden ampliar per analogia. 3. Per a aplicar

límits al dret d'accés a la informació pública, l'Administració no disposa de potestat discrecional i ha d'indicar en cada cas els motius que ho justifiquen. En la motivació cal explicitar el límit que s'aplica i raonar degudament les causes que en fonamenten l'aplicació”.

A més, els límits legals al dret d'accés a la informació pública no són d'aplicació automàtica i absoluta (l'encapçalament de l'article 21 LTAIPBG es refereix expressament a què els límits enumerats per aquest precepte “poden” dur a la denegació de l'accés sol·licitat), de manera que l'article 22 de la mateixa Llei requereix que siguin aplicats d'acord amb criteris de proporcionalitat i temporalitat: “Els límits aplicats al dret d'accés a la informació pública han d'ésser proporcionals a l'objecte i la finalitat de protecció. L'aplicació d'aquests límits ha d'atendre les circumstàncies de cada cas concret, especialment la concurrència d'un interès públic o privat superior que justifiqui l'accés a la informació. 2. Els límits del dret d'accés a la informació pública són temporals si així ho estableix la llei que els regula, i es mantenen mentre perduren les raons que en justifiquen l'aplicació”.

2. Sobre el dret d'accés a la informació sol·licitada

La informació sol·licitada (resultats econòmics i exàmens als quals no s'ha presentat el fill de la persona reclamant, alumne de la Universitat de Barcelona) és informació pública, atesa la definició que fa d'aquest concepte l'article 2.b LTAIPBG, que amb tota probabilitat està en poder de la Universitat, perquè ha de formar part de l'expedient acadèmic de l'alumne afectat. En conseqüència i en aplicació dels articles 18.1 i 20.1 LTAIPBG, reproduïts al fonament jurídic anterior, qualsevol persona ha de poder accedir-hi, llevat que concorrin límits que en determinin la denegació.

La Universitat ha denegat l'accés a la informació pública sol·licitada, en aplicació del seu criteri habitual en aquesta mena de situacions, d'acord amb el qual aquesta informació afecta les dades personals de l'alumne afectat, que és major d'edat, i ha de prevaldre el seu dret de protecció de les seves dades personals sobre el dret d'accés que puguin invocar els seus progenitors. Cal valorar, per tant, si el dret de protecció de les dades personals de l'alumne invocat pot comportar la denegació de la informació sol·licitada.

Les dades personals en joc són les relatives al rendiment acadèmic de l'alumne, inclosa informació sobre els exàmens als quals no s'ha presentat, que també és una dada relacionada amb el rendiment acadèmic. L'LTAIPBG modula el dret d'accés a informació pública que contingui dades personals en funció dels tres tipus següents de dades: dades personals especialment protegides (les de l'article 23 LTAIPBG, a les quals no es pot donar accés, i que són les relatives a la ideologia, l'afiliació sindical, la religió, les creences, l'origen racial, la salut, la vida sexual i a la comissió d'infraccions), a les quals no es pot donar accés; dades personals merament identificatives relacionades amb el funcionament i l'organització de l'Administració, a

les quals com a principi general és procedent donar-hi accés (article 24.1 LTAIPBG); i la resta de dades personals, en relació amb les quals l'article 24.2 LTAIPBG estableix que "es pot donar accés a la informació, amb la prèvia ponderació raonada de l'interès públic en la divulgació i els drets de les persones afectades. Per a dur a terme aquesta ponderació s'ha de tenir en compte, entre altres, les circumstàncies següents: a) El temps transcorregut. b) La finalitat de l'accés, especialment si té una finalitat històrica, estadística o científica, i les garanties que s'ofereixin. c) El fet que es tracti de dades relatives a menors d'edat. d) El fet que pugui afectar la seguretat de les persones". A la vista del que s'acaba de dir, està clar que l'accés a les dades acadèmiques sol·licitades s'ha de regir per allò establert per l'article 24.2 LTAIPBG, és a dir: aquesta Llei autoritza accedir-hi, després de ponderar els interessos en joc.

En aplicació de l'article 42.8 LTAIPBG ("Si la denegació s'ha fonamentat en la protecció de dades personals, la Comissió n'ha de demanar informe a l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades, el qual ha d'ésser emès en el termini de quinze dies"), els antecedents posen de manifest que la GAIP ha sotmès aquest procediment a informe de l'APDCAT, que ha conclòs que la legislació de protecció de dades no impedeix l'accés sol·licitat perquè ha de prevaldre el dret a la tutela judicial efectiva.

En la ponderació requerida per l'article 24.2 LTAIPBG s'ha de tenir especialment en compte que l'interès públic inherent a l'accés a la informació pública s'hi ha d'afegir en aquest cas el dret constitucional d'accés a la tutela judicial efectiva, que té un especial vigor i reforça el dret d'accés exercit, relacionat amb la legítima pretensió de la persona reclamant de promoure la revisió de la sentència judicial que l'obliga a contribuir significativament a les despeses universitàries del fill, en cas que no n'obtingui un rendiment regular, de conformitat amb l'article 237-1 del Codi Civil català. En aplicació d'aquestes consideracions, és evident que si hom té en compte la finalitat de l'accés (que és l'únic criteri de ponderació de l'article 24.2 LTAIPBG aplicable al cas), el dret a la informació sol·licitada esdevé reforçat pel fet que és necessària perquè la persona reclamant pugui exercir el seu dret a la tutela judicial efectiva, en relació amb la possibilitat d'instar la revisió d'una sentència judicial que perjudica els seus drets i interessos.

En canvi, no sembla que l'accés sol·licitat pugui causar uns perjudicis d'intensitat similar a l'alumne afectat, que en qualsevol cas no n'ha assenyalat cap. Els antecedents posen de manifest que se li ha donat audiència en aquest procediment, sense que hagi formulat cap al·legació, i si bé en el procediment de sol·licitud d'informació a la Universitat es va oposar expressament al lliurament de la informació sol·licitada, l'única argumentació formulada va ser que el seu pare no feia cap pagament, dada que no sembla que hagi de tenir cap consideració en relació amb aquest procediment, sens perjudici de les que pugui tenir en l'eventual revisió de la sentència judicial.

A la vista de les anteriors consideracions, és procedent declarar el dret de la persona reclamant a la informació sol·licitada sobre el rendiment acadèmic i els exàmens als quals no s'ha presentat, a la Universitat de Barcelona.

3. Oposició de l'alumne afectat

Els antecedents posen de manifest que l'alumne afectat per la Reclamació en la fase de tramitació de la sol·licitud d'accés a la informació pública davant de la Universitat es va oposar expressament al lliurament al seu pare de les dades de rendiment acadèmic sol·licitades. Tot i que aquest alumne, en la seva condició de tercera persona afectada, també ha estat convidat a participar a la Reclamació i ha refusat la notificació, la Comissió ha de valorar les conseqüències jurídiques que escau atribuir a la seva oposició manifestada en fase de tramitació de la sol·licitud.

L'oposició indicada no té efectes impeditius de l'accés sol·licitat, perquè les sol·licituds d'accés a la informació pública s'han de resoldre d'acord amb les determinacions legals i no en funció de les manifestacions de voluntat de les terceres persones afectades, que només poden ser determinants per autoritzar l'accés a les seves dades personals especialment protegides, que no és el cas.

Nogensmenys, l'article 34.3 LTAIPBG estableix que "si la resolució és estimatòria de la sol·licitud i hi ha hagut oposició de tercers, l'accés a la informació només es pot fer efectiu una vegada ha transcorregut el termini per a interposar recurs contenciós administratiu sense que s'hagi formalitzat o, en cas que s'hagi presentat aquest recurs, si no s'ha acompanyat de petició de mesures cautelars de suspensió o s'ha resolt aquest incident mantenint l'executivitat de l'acte administratiu". L'article 34.2 RGAIP estén els efectes indicats d'aquesta oposició al procediment de reclamació, de manera que aquesta Resolució no serà executiva fins que no hagi transcorregut el termini per impugnar-la en via contenciós administrativa i, en cas de presentar un recurs d'aquesta naturalesa, no s'hagin demanat mesures cautelars de suspensió.

Per tant, la resolució estimativa que s'adopta en aquest procediment no té efectes fins que no s'acompleixin les condicions d'executivitat previstes pels preceptes indicats al paràgraf anterior.

4. Seguiment de l'execució

L'article 43.5 LTAIPBG estableix que "l'Administració ha de comunicar a la Comissió les actuacions fetes per a executar els acords de mediació i per a donar compliment a les resolucions dictades per la Comissió". Sobre la base d'aquestes comunicacions i de les efectuades per les persones interessades, la GAIP ha de fer seguiment del compliment de les

seves resolucions, d'acord amb el que preveuen els articles 48 i 49 RGAIP i l'apartat 30 del seu Manual de reclamació, i pot adoptar les mesures que s'hi preveuen en cas d'incompliment.

L'article 43 LTAIPBG estableix que si l'Administració incompleix el termini establert pels acords de mediació o per les resolucions de la GAIP per lliurar la informació reclamada, les persones interessades ho poden comunicar a la Comissió perquè aquesta en requereixi el compliment; la desatenció d'aquest requeriment, vista la remissió expressa feta a aquest precepte per l'article 77.2.b LTAIPBG, ha de ser qualificada d'infracció molt greu amb relació al dret d'accés a la informació pública (que pot ser sancionada de conformitat amb els articles 81 i 82 LTAIPBG). L'article 49.2 RGAIP preveu que, als efectes anteriors, la Comissió pot posar aquests fets en coneixement dels òrgans competents per ordenar la incoació del procediment sancionador corresponent a què fa referència l'article 86 LTAIPBG.

Així mateix, l'article 25.2.k RGAIP preveu la publicació en el web de la Comissió dels casos que els seus requeriments han estat desatesos pels subjectes obligats.

5. Publicitat de les resolucions de la GAIP

L'article 44 LTAIPBG preveu que les resolucions de la GAIP s'han de publicar en el portal de la Comissió previst a l'article 25 RGAIP, amb la dissociació prèvia de les dades personals.

Resolució

Sobre la base dels antecedents i fonaments jurídics exposats, el Ple de la GAIP, en la sessió de 19 de novembre de 2020, resol per unanimitat:

1. Estimar la Reclamació 554/2020 i declarar el dret de la persona reclamant a la informació sol·licitada sobre el rendiment acadèmic del seu fill, inclosos els exàmens als quals no s'ha presentat.
2. Requerir a la Universitat de Barcelona que lliuri a la persona reclamant la informació indicada a l'apartat 1 dins del termini màxim de deu dies, comptats a partir del moment que venci la demora prevista per l'article 34.3 LTAIPBG. Als efectes d'aquest procediment, la demora indicada finirà l'endemà del compliment del termini de dos mesos des de la data de notificació de la Resolució a la tercera persona afectada, llevat que aquesta hagi acreditat a la GAIP la presentació d'un recurs contenciós administratiu contra ella, amb petició de mesura cautelar de suspensió, i així ho indicarà la GAIP a la Universitat.
3. Requerir a la Universitat de Barcelona a informar la GAIP, dins del termini dels quinze dies següents a la demora indicada a l'apartat anterior, de l'òrgan o la persona responsable del compliment d'aquesta Resolució, així com de les actuacions dutes a terme per complir-la.

4. Convidar a la persona reclamant que informi a la GAIP de qualsevol incidència que es produeixi amb motiu del compliment d'aquesta Resolució.
5. Declarar finalitzat el procediment relatiu a la Reclamació 554/2020 i disposar la publicació d'aquesta resolució al web de la GAIP.

Elisabet Samarra Gallego

Presidenta

Els terminis establerts en aquesta Resolució per lliurar la informació s'han de comptar en dies hàbils (descomptant festius i dissabtes) i si no s'especifica una altra cosa comencen a partir de l'endemà de la recepció de la seva notificació per l'Administració reclamada.

L'Administració obligada pot sol·licitar a la GAIP l'ampliació del termini atorgat per fer efectiu el lliurament de la informació. Aquesta sol·licitud només pot ser admesa a consideració si és notificada a la GAIP abans que fineixi el termini fixat a la Resolució, i s'ha de fonamentar en circumstàncies que no hagin pogut ser tingudes en compte per la Comissió abans de dictar la seva Resolució. La GAIP únicament atorgarà l'ampliació sol·licitada, després d'informar-ne a la persona reclamant, si l'Administració obligada ha justificat de forma precisa i consistent la seva necessitat.

Si l'Administració obligada no lliura la informació dins del termini establert per aquesta Resolució, la persona reclamant pot posar-ho en coneixement de la GAIP, preferentment per correu electrònic adreçat a gaip@gencat.cat, per tal que la Comissió en requereixi el compliment. Mentre no s'acompleixi plenament la Resolució, la Comissió difondrà al seu web www.gaip.cat l'incompliment de l'Administració obligada, d'acord amb l'article 25.2.k RGAIP.

Si l'Administració desatén el requeriment d'execució que li adreça la GAIP, la Comissió posarà els fets en coneixement de l'òrgan competent, d'acord amb allò previst per l'article 86 LTAIPBG, i li sol·licitarà la incoació d'un procediment sancionador per infracció molt greu amb relació al dret d'accés a la informació pública, a l'empara de l'article 77.2.b LTAIPBG.

Tot això sens perjudici que la persona reclamant pugui, considerant que aquesta Resolució és un acte administratiu declaratiu de drets que vincula l'Administració, requerir-ne la seva execució davant dels Tribunals, a l'empara de l'article 29.1 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa. Aquesta acció es pot interposar després que hagin transcorregut tres mesos des que la persona afectada ha reclamat formalment i directament a l'Administració el compliment d'aquesta Resolució.

Contra aquesta resolució, que posa fi a la via administrativa, es pot interposar recurs contenciós administratiu davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en un termini de dos mesos, a comptar de l'endemà de la notificació de la resolució, d'acord amb la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.